

[Undervisnings- og forskningsministeren]

med finanslovforhandlingerne, at dette spørgsmål tages op, og det er regeringen naturligvis også rede til.

Men jeg vil gerne advare imod, at man nu overdriver og giver kæmpestore tilskud og påfører kommunerne store millionbeløb i udgifter. Kommunerne har ligesom staten udgifter nok i forvejen, og jeg fornemmer, at der også i de frie skoler er forståelse for, at det er beskedne beløb, vi taler om, men lidt har også ret, og nu må der altså komme et eller andet på bordet. Det er jeg enig med forslagsstillerne i.

Else Marie Mortensen (S):

Forslagsstillerne siger i de indledende bemærkninger til det foreliggende lovforslag, at Folketinget ved vedtagelse af lov nr. 411 i 1991 skabte grundlag for en genopretning af de frie grundskolers statstilskud.

Vi vil godt have lov til at minde om, at det ret omfattende lovforslag om friskoler og fri-grundskoler fik en særdeles hastig behandling både i Folketinget og i Uddannelsesudvalget. Der gik faktisk kun tre uger, fra forslaget blev fremsat den 8. maj 1991, til Folketinget vedtog det ved tredjebehandlingen den 31. maj samme år.

Som bekendt undlod vi at stemme til forslaget. Et af de punkter, der dengang afholdt os fra at stemme, var netop spørgsmålet om tilskud til skolefritidsordninger i de private skoler.

Vi mener principielt, at folkeskolesystemet og systemet med private skoler lever godt ved siden af hinanden. Vi mener, begge tilbud bør være til rådighed på lige vilkår. Når det er sagt, kan det ikke undre nogen, at vi ikke kan stemme for dette forslag. Efter vores opfattelse giver forslaget nemlig de private skoler mere favorable vilkår – eller sagt på en mere moderne måde: Det virker konkurrenceforvridende i forhold til folkeskolens område.

Kommunerne har lagt et stort og anerkendelsesværdigt arbejde i at nedbringe ventelisterne til de forskellige pasningsordninger, der findes for børnefamilier. En del af bestræbelserne i nogle kommuner har bestået i at om-lægge daginstitutioner til skolefritidsordninger. Det har været et langt, sejt, til tider opslidende træk for kommunerne at komme igennem, og mange steder er bestræbelserne kronet med særdeles gode resultater til gavn for ven-

telisteforældrene. Det er imidlertid langt fra alle kommuner, der er nået så langt, at de på nuværende tidspunkt kan tilbyde borgerne en reel pasningsgaranti i forbindelse med indskrivning i børnehaveklasser eller i de små folkeskoleklasser.

Forslagsstillerne argumenterer for lovforslaget ved at henvise til forpligtelsen efter bistandsloven til at tilvejebringe pasningstilbud på rimelige og lige vilkår til alle grupper af børn. Bistandsloven, der i øvrigt ikke omhandler skolefritidsordninger, nævner, at kommunen i sin vurdering af behovet for rimelige pasningsordninger har en helt naturlig forpligtelse til at afpasse udbudet af pasningsordninger med kommunens øvrige tilbud, herunder skolefritidsordninger. Alle børn i en kommune har mulighed for at søge folkeskolen og for at søge folkeskolens skolefritidsordning, og dermed er lovkravet opfyldt.

I øvrigt har vi undret os en del over, at man har taget den argumentation frem i forbindelse med dette lovforslag. Lovforslaget er jo i virkeligheden bare en tilbagevenden til den oprindelige formulering af § 15, således som det blev fremsat den 8. maj 1991 af undervisnings- og forskningsministeren. Dengang anbefalede Kristeligt Folkeparti hele lovforslaget til vedtagelse med de stillede ændringsforslag – lige netop bortset fra ministerens ændringsforslag, der vedrører skolefritidsordningerne.

På den baggrund finder vi da selvfølgelig, at det er både forståeligt og politisk legalt, at forslagsstillerne forsøger sig nu igen, men det må på den anden side være lige så forståeligt og lige så legalt, at vi ikke har ændret holdning til dette punkt. Situationen er stort set den samme, som da Folketinget vedtog loven i 1991. Den eneste forskel, vi har kunnet konstatere, er, at der åbenbart ikke har kunnet nås et resultat i forhandlingerne mellem undervisnings- og forskningsministeren og Kommunernes Landsforening.

Vi ser ingen grund til at betvivle Kommunernes Landsforenings økonomiske overslag, og vi mener ikke, det er rimeligt at binde kommunerne op på flere lovbundne udgifter – og da slet ikke i skoleåret 1993 – for de fleste kommuners budgetter er tilrettelagt på en sådan måde, at bundne udgifter vil medføre kompenserende besparelser i andre dele af skole- og kulturforvaltningerne.